

15. jun. 1842

FAKTA

Dato:

15. jun. 1842

Sidetal:

Dagbog A, side 32-33

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 76-77; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 81-82

TRANSSKRIFTION

15 Juny.

Hvad savner jeg, hvorfor er jeg bedrøvet? hvormange er der ikke, som holder af den muntre, godmodige Johan Lundbye – men der er ikke een, som bryder sig om hans Kummer. Midt iblandt Slægt og Venner føler jeg mig dog ene, Ingen agter paa den lønlige Kamp. Ingen vil stille den dybe Længsel. Vilde jeg altid spøge, da var man tilfreds med mig, med et bedrøvet Ansigt bliver jeg utaalelig, og de betragte mig med Ligegyldighed. Og jeg selv betragter mit Væsen med Ligegyldighed, er jeg ikke svag og flygtig, hvad er selv mine bedste Drømme, jeg kunde ønske at jeg aldrig havde nedskrevet et Ord om Louise Neergaard, at jeg aldrig havde seet hende, jeg svage Stakkel har ikke Lov til at tænke paa at knytte Nogens Skjæbne til min. Og dog lever der et Haab i mit Indre. Kunde jeg aabne mig for en kjærlig Pige, vilde hun trøste mig i min Sorg og dele min Glæde, da vilde der opgaae et nyt Liv for mig. Ja, et nyt Liv, men ikke dog det rette, det der kunde begynde strax, i denne Time, naar jeg havde Kraft til at overvinde mig selv, det Liv der er en Begyndelse til Himmels Salighed, fordi det skjænker den Retskafne, der lever det Fred med sig selv. Naar jeg nogen Tid kan være tilfreds og glad, da vaagner jeg dog altid igjen til Bedrøvelse, og, Gud forlade mig det! jeg har tit ønsket jeg var død, især naar unge Mennesker bleve revne bort, og man er sørgende derover, da har jeg altid tænkt [overstreget: at]: det var dog en lykkelig Lod at døe førend Synden havde grebet os. Dog kan jeg ikke tænke mig, at jeg tidligt skulde dø, jeg er i det Hele taget stærk og sund, og meget, meget maa jeg gennemleve inden der kan komme saadan Ro i mig, at jeg kan siges at være moden eller kun ret beredt paa Døden. – Gid da Tiden rulle hen med Lynets Fart, lad den kun [overstreget: ælde] fare hen og Lidenskaberne med den. Som Gammel skal jeg da maaske have nogen Glæde, maaskee spottende betragte et spildt Liv, ligemeget – nogle Erindringer ville dog være tilbage om bedre Tider, da jeg var god, dem fra min Ungdom. Jeg vil neppe nogensinde kunde glemme det lille Vennesamfund;¹ hvori jeg var optaget og som har virket saa stærkt paa mig til mit Gavn, jeg vil neppe nogensinde kunde glemme Bænken i Dyrevænget i Vedbygaards Have, den ved Blegepletten. O, havde jeg den Morgen truffet hen- •33• de,² da havde jeg nu havt Vished og maaskee havt et gladere Aar. Elskelige Pige tilgiv at jeg i min Uro altid henvender mine Tanker til Dig, jeg maa have et Navn, som jeg kan klynge mig til; Navn er kun en [tom] Lyd, og ligesaa tom er min Sjæls bedste Glæde.

¹ Kredsen havde ud over Lundbye selv bestået af malerkammeraterne Lorenz Frølich og Thorald Læssøe, de to teologistuderende Julius Th. Hedermann (1821-1841) og Georg Steenberg (1820-1860) samt den jurastuderende Dietrich Brandis.

² Louise Neergaard (1816-1895).

22. ¹⁷⁷⁵
L. 1775.

Hvad saanes jeg, hvorfor er jeg bedrøvet? Hvor mange er der ikke, som kalder
 af den minste, gaderne, og jahan kundige - men der er ikke een, som
 troer sig om hans kammur. Mit iblandt Hægt og Venner føles jeg mig
 dog end. Ingen agter paa den lantige kæng, Ingen vil stille den dybe
 dængsel. Nilsen jeg altid spage, da var man tilbude med mig, med et bedrøvet
 Ansigt klæde jeg udsælede, og de betragte mig med Hæggelighed. Og jeg selv
 betragter mit Næse med Hæggelighed, er jeg ikke spage og flygtig, hvad
 er selv mine bedst Drømme, jeg kunde ønske at jeg aldrig havde indskæet
 det et Ord, om Louise Nagaens, at jeg aldrig havde set hende, jeg suage
 Hættel har ikke Lov til at tænke paa at kængte Nagaens Hjelme til min.
 Og dog leve der et Hættel i mit Bred. Vilde jeg alene mig for en Hættel
 Pige, vilde hun trøste mig: min Sorg og alle min Glæde, de vilde der
 ogsaa et nyt Liv for mig. Ja, et nyt Liv, men ikke dog det rette, det
 der kunde begynde strax, i domed Time, naar jeg havde Kraft til et
 overvinde mig selv, det Liv der er en Begyndelse til Blommens
 Sælgthed, fordi det skænker den Sætskefærd, der lever det Trod med sig selv.
 Naar jeg nogen Tid kan være tilfreds og glad, da vaagner jeg dog altid
 igjen til Bedrøvelse, og, Gud forlade mig det! jeg har tit ønsket jeg var
 død, i ser nær unge Mennesker blive rene hont, og man sørgede derover,
 da har jeg altid tænkt at det var dog en lykkelig Død at død forend i sin
 den havde grebet os. Dog har jeg ikke tænkt mig, at jeg tilligt skent de
 da, jeg er i det Hættel taget stærkt og sund, og mig selv, meget mere jeg
 gynnelselev inden det kan komme saadan i mig, at jeg kan
 siges at være moden eller kun net begyndt paa Døden. - Gud da
 Tiden vilde hen med sig selv, lad den kun være for hen og hiden.
 skaberne med den. I sin Gavnemal skal jeg da maaskee have nogen
 Glæde, maaskee spættende betragte et spædt Liv, ligemeget
 magte Drindaringer vilde dog være til Hægt om hede i der,
 da jeg var god, den for min Nægtom, jeg vil neppe nogeninde
 kunde glemme det lille Nægtom samfund, hvor jeg var optaget og
 som har virket saa stærkt paa mig til mit Gavn, jeg vil neppe
 nogen sinde kunde glemme Banken i Dyret-anget: Nægtom
 Hættel, den ved Blegpulestuen. O, havde jeg den Morgen truffet hen

de, de hauds jeg mit høit Nisked og munskees høit et glædes Aar. Elskelige 32.
Jeg glæde et jeg i min Aar altid behøver mine Tanker til dig, jeg maa ha
et et Naarm, som jeg kan klänge mig til, Naarm er kün ^{den} endige, og ligesaa
som er min Sjæls bedste Glæde.

18 Junij

Jeg har den 17. var det Moders Fødselsdag. Vi vare alle paa Jagersborg, og havde
der en rar Dag. Dagen var Morgend og jeg ad Jagersborgs til, hvorhen
jeg maa for at gøre nogle Sættelser. Jeg glæde mig ret til denne lille Reise,
men det den kan bringe mig gode Frugter. Da min Kammerat kün er søg
i denne Tid, da hans Røgt er angrebet vil det gaae langsomt, men
jeg glæde mig dog til den kjære Vens Telsket, da en saadan Reise end
ikke ret vilde smage, naar jeg skulde være ene. Nu jeg gælder skat gaar
flere Miler ene en Dag, uden at have Nagen at tale med, dele min
Glæde med, da bliver jeg saa uenkelig tilmæde, helst seden Auldring
som Sonne, da jeg skal gøre Sættelser til det Maleri, hvorpaa saa meget
beraar. Som Maler trænger jeg til at vise, hvad jeg formaaer; jeg har
længt nok staaet i Stampen. Maa ske ogsaa et saadant Arbeid kunde
en befale til Høisepenge til Hollandet. Men ogsaa for det blotte
Høkem me maa jeg sørge; jeg tenes jo hver Dag paa et min lille
Kapital som mit sidste Stykke bragte mig, naar den er smeltet
og om et stort Stykke ikke kan skaffe mig Penge, hvad skal jeg da leve
af. Det er sorte Udseter, men jeg vil ikke tænke derpaa, den vil jeg
behandle mit Liv igjennem; jeg maa blive fortrolig med den Tanke
at Annad er min Løst; kiødt, der skal jeg Nagen være fattig. —
Jeg kommer utop, om fra Moder; kün sege mig saa kjærligt For
hel, had mig være forsigtig paa Reiser, at Moder! hvorfor kan ikke
din Kjærlighed være mig nok? Din Kjærlighed og mit Arbeid —
Morgend skal i det ligge i min Seng, og jeg vil saa paa Taphen
i min Slægt, kunde vi kün tidligt vægne, at vi kunne kom
me gjennem Bogen mens den er varm. Jeg vil paa disse Dage
glemme Sengsorg og Alt, hvad du kan trokke, kün det kongrae
mig til Nydelser af vor skønne Natur, ja, glæde mig selv som
at jeg gaae og ikke sidde mageligt i en Vogn. Gud det var Dag. —